

Roberta Flack – Killing me softly with his song

“Viure és patir. Sobreviure és trobar algun significat al patiment” (Roberta Flack)

Roberta Flack va néixer el 1939 a Carolina del Nord. La seva mare era l'organista de l'església baptista de Nashville. Va començar a tocar el piano als 9 anys i encara adolescent ja era una virtuosa d'aquest instrument. Als 19 anys ja es va graduar en música per la Universitat de Howard, però la mort sobtada del seu pare la va obligar a buscar treball com a professora de música a North Caroline i després a Washington DC, on va començar a actuar acompanyant recitals de cantants d'òpera. És en aquesta època quan el seu professor de veu li va dir que li augurava un futur més brillant com a cantant pop que no pas com a cantant clàssica, i va canviar el seu repertori, d'acord amb aquesta recomanació.

L'any 1968, quan el famós pianista de jazz Les McCann la va descobrir interpretant jazz en un night club de Washington, li va arreglar una audició amb Atlantic Records, que la van contractar immediatament. Els seus primers discos, gravats entre 1969 i 1970 van passar sense pena ni glòria, però tot va canviar quan a la banda sonora de *Play misty for me* (“Escalofrió en la noche”, 1971), de Clint Eastwood, es va incloure una versió seva de *The first time ever I saw your face* (cançó del cantant folk Ewan McColl), que ja havia aparegut en el seu àlbum de debut. El single es va convertir en número 1 i va romandre en el lloc més alt de les llistes durant sis setmanes, esdevenint un dels hits més importants de 1972.

En aquell mateix any Roberta es va unir a Donny Hathaway per gravar un àlbum plegats, que incloïa èxits com *Where is the love?* o la versió del clàssic de Carole King *You've got a friend*.

Però el seu èxit més gran arribaria el 1973 amb *Killing me softly with his song*, que seria núm. 1 durant 5 setmanes seguides i esdevindria un dels hits més grans de la música contemporània.

Tot i que l'any 1974 va tornar a les llistes de vendes amb *Feel like makin' love*, a partir d'aquest any va decidir prendre's un descans i actuar només per a fins benèfics. Les seves aparicions eren escasses, tot i que continuava treballant dur. L'any 1979 Donny Hathaway es va suïcidar i Roberta va decidir tornar als escenaris. Afectada per la pèrdua, va buscar un nou company musical, Peabo Bryson, amb qui va fer una llarga gira durant 1980. El 1983 van gravar un disc plegats, que va aconseguir bastant èxit, *Tonight, I celebrate my love*. Durant tota la dècada dels 80 es va dedicar més a actuar que a gravar, portant a terme nombroses gires i actuant al costat de Miles Davis.

El 1991 encara va arribar als primers llocs amb el duo *Set the night to music* junt a Maxi Priest. Però al llarg de tota la dècada dels 90 i en la actualitat es dedica a fer interminables gires mundials, en les que especialment se centra en el jazz.

Roberta Flack va ser amiga de John Lennon i Yoko Ono, que van ser veïns del seu mateix replà quan el 1975 es van traslladar a viure a l'edifici Dakota de Nova York.

L'any 2012 Roberta ha gravat un disc titulat *Let it be Roberta*, tot amb versions de cançons dels Beatles.

Molt activa en accions humanitàries, va fundar la Roberta Flack School of Music en el Bronx de Nova York, des d'on ha proporcionat un programa gratuït d'educació musical, molt innovador, destinat a estudiants sense recursos.

Killing me softly with his song

El que explica la cançó li va succeir realment a la cantant i poetessa nord-americana Lori Leiberman. L'any 1971, quan ella tenia 20 anys, va assistir al teatre Trobadour de Los Angeles a l'actuació de l'aleshores desconegut Don McLean (fins a la gravació del disc *American Pie* el 1972 no passaria a la fama). Quan McLean va cantar la cançó *Empty chairs*, a la Lori li va semblar que la lletra d'aquella cançó descrivia exactament la seva vida, el que li estava passant en aquell moment, i va escriure un poema sobre això, titulat *Killing me softly with his blues*. Aquesta història la va sentir el famós lletrista Norman Gimbel (que ja havia escrit la lletra de *La garota de Ipanema* i de moltes cançons per a Sinatra o pel·lícules de Disney) i juntament amb el músic Charles Fox l'any 1972 li van oferir la cançó a la pròpia Lori Leiberman, que va gravar la primera versió. Però l'any 1973 la versió de Roberta Flack va fer oblidar totalment l'original i la Flack va fer seva aquesta cançó ja per sempre.

Els darrers anys el propi Don McLean ha reivindicat la versió original per desagreujar i fer conèixer la cantant que va gravar aquesta versió, basada justament en les seves experiències.

Hi ha molts més artistes famosos que han fet versions posteriors d'aquesta cançó, com Shirley Bassey, Frank Sinatra, The Jackson 5 o Carly Simon. També s'han fet diverses versions en castellà, com les de Tino Casal, Omara Ortundo o Pitingo.

(Article de Gustau Gallardo)